

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Σώπα, βλάκα, καί πίνε...
—Σωπαίνω, αφού τό θέλετε, κύριε βαρῶνε!... Στήν υγεία σας!... Πάντα άξιος!...
Κι' αφού έκανε μιιά-δυ γυργάρες μέ τό κρασί, ο Πρασινάδας πρόθεσε·
—Καταλαβαίνω γιατί ήρθατε στό Παρίσι!... Για νά μπήτε στόν κύκλο τών ευγενών τής τάξέως σας!... Μά τότε πρέπει!...
—Τί πρέπει; Λέγε, είπε ο Σαμπριάκ, σκουπίζοντας τόν κρόο ίδρωτα από τό μέτωπό του.
—Πρέπει νά μέ ξαναπάρτε στόν υπηρεσία σας...
'Ο Σαμπριάκ υποψίαστηκε. "Έρριξε στό μεθυσμένο ένα κεραυνόβλοο έξεταστικό βλέμμα, μά τό κομικό καί ρυθμιζόμενο πρόσωπο του Πρασινάδα ήταν άδιεπάρτατο. Δέν μπορούσε νά τόν ψυχολογήσει κανείς εύκολα.
—Τί κάνεις τώρα εδώ στό Παρίσι; ρώτησε ο Σαμπριάκ τόν Πρασινάδα.
—Υποφέρο πολύ, κύριε βαρῶνε!... Κατασκοτώνομαι!... Είμαι, τέλος πάντων, άξιολύπτος!...
—Μά γιατί!... Δέν είσαι παιιά μέ τόν κόμητα ντέ Μωλουί;... Αύτός είνε λαμπρός άνθρωπος!
—Ναι, κύριε βαρῶνε!... Είνε πράγματι πολύ καλός άνθρωπος... μά...
—Μίλησε, λοιπόν!... Μή σταματάς έτσι!... Θά μέ σκάσης!
—...Μά δέν πίνει, κύριε βαρῶνε!... Αυτό ήθελα νά πώ... Θυμάστε τί μέρα εκείνη στό Σωμύρ;... "Όταν μ' είχατε δέσει σ' ένα δένδρο γιά νά μέ μαστιγώσετε... Είχατε δίκη, δέν τό άρνούμαι!... Είχα παραστή τόν κανονισμό... Παρουσιάσθηκε τί στιγμή εκείνη ο κύριος ντέ Μωλουί!... Πήδησε κάτω από τό άλογο του καί ξιφούληξε... Μοῦ φάνηκε, μάλιστα, τήν ώρα εκείνη πώς σας αϊμάτωσε λιγάκι... "Υστερα μέ έλυσε καί μέ ρώτησε άν ήθελα νά τόν άκολουθήσω... "Όμολογῶ πώς είχα φοβηθή όταν σας είδα νά κρατάτε τό μαστιγίο στό χέρι!... Καί προτίμησα τότε νά φύγω από τήν υπηρεσία σας...
—Έξακολούθησε, μήν ντρέπσαι, του είπε ένθαρρυντικά ο Σαμπριάκ.
—Έξακολουθῶ, κύριε βαρῶνε!... "Όταν φθάσαμε στό "Ανζού, ο κύριος κόμης μου έβωσε ένα χρυσό νύμισμα καί μου είπε νά φύγω, γιατί δέν μέ χρειαζόταν... "Εγώ όμως έπιασα από τήν πόδια του... Τόν παρακάλεσα νά μέ κρατήσει κοντά του... Καί έτσι έμεινα στην υπηρεσία του... Δέν έγω, είνε άλήθεια, κανένα παραπόνο μαζί του... Τό μόνο πού έχω νά πώ είνε πώς δέν πίνει... Όστε έχει κρασί στό στήτι του... Μά έγώ, κύριε βαρῶνε, νοσταλγῶ τίς παλιές μας παλληκαρικές δουλειές... "Ενώ ο κόμης ντέ Μωλουί ζή σαν άληθινός κύριος!...
—Σάν άληθινός κύριος! έπανάλαθε μουρμουριστά ο Σαμπριάκ, κουνώντας αινιγματικά τό κεφάλι του.
'Ο Πρασινάδας έπωφεληθήκε από τό διάλειμμα αυτό, γιά ν' άδειάσει πάλι ένα ποτήρι κρασί.
—"Αλλ' αυτό δέν συμφέρει σέ μένα, εξακολούθησε νά λέη ο Πρασινάδας, Προτίμῶ εσάς, κύριε βαρῶνε!... "Ακόμα καί μέ μαστιγίο στό χέρι... Φτάνει νά είμαι στη δική σας υπηρεσία...
'Ο Σαμπριάκ τότε έσκηψε πρὸς τό μεθυσμένο καί του είπε:
—"Ακουσε: "Αφσε πειιά τίς παλιές παλληκαρικές δουλειές πού ήξερες... Τώρα κάνω δουλειές άσφαλέστερες, πού άφήνουν πολύ περισσότερα χρήματα... Είμαι κοντά στό πρόσωπο πού στέκεται ψηλά, ύστερα άπό τόν Βασιλέα... "Αν θελήσης νά ύπακούσης σέ μένα, θά γίνης διά μιιάς πλούσιος...
—Θά κάνω ότι μέ διατάξετε, κύριε βαρῶνε! άπάντησε ο Πρασινάδας, αποβλακωμένος από τό κρασί.
'Ο Σαμπριάκ δίστασε γιά μιιά στιγμή. "Ότισόο είπε:
—"Ακουσε, Πρασινάδα!... 'Ο κύριός σου έχει κάποιο γράμμα... Είνε ένας φακέλλος...
—Έξρω! Έξρω! φώναξε ο μεθυσμένος Πρασινάδας. Δέν τό έχει ο κόμης ντέ Μωλουί!...
'Ο Σαμπριάκ φοβήθηκε πὸς ο Πρασινάδας τόν κροῦτουμε, κι' έσφιξε τό έγχειριδίό του.
"Αλλ' ο Πρασινάδας ήταν πολύ μεθυσμένος γιά ν' άντιληφθῆ τήν κίνησι εκείνη του Σαμπριάκ.
—Πώς ξέρεις γιά ποιό γράμμα θά σοῦ μιλή-

σω; ρώτησε μέ θυμό ο Σαμπριάκ.

Κι' ο Πρασινάδας, γελῶντας, του άπάντησε:
—Μέ παίρνετε γιά μεθυσμένο, κύριε βαρῶνε!... Θά πῶ λοιπόν κι' αυτό τό ποτήρι στην υγεία σας... "Όχι... Δέν είμαι μεθυσμένος... Μοῦ είπατε πὸς είστε κοντά σέ κάποιο μεγάλο πρόσωπο... Πρίν από τρεῖς μέρες, σας είδα μέσα στην άκολουθία του έκλαμπροτάτου βασικόασου... Τί άλλο μοῦ χρειαζεται γιά νά καταλάβω πὸς βρισκόσαστε στην υπηρεσία του Ρισελί;...
—Καί τί κατάλαψες άπ' αυτό; τόν ρώτησε άπότομα ο Σαμπριάκ.
—Μοῦ μιλάτε γιά ένα γράμμα πού χάθηκε ή πού τό έκλεψαν, καί καταλαβαίνω πὸς σας ανέθεσε ο έκλαμπροτάτος νά του τό βρῆτε... Ξέρω πόσο πολύ λυπάται ο καρδινάλιος πού τό έχασε!... Είνε τό γράμμα πού πήρα έγώ από τόν Κορνιανί!...
—Έσύ;... "Εοῦ έκλεψες αυτό τό γράμμα; μούγγρισε ο Σαμπριάκ.
—"Εγώ, κύριε βαρῶνε!... Σάν μαθητής σας πού ήμου, έκανα τί δουλειά μου καλά...
—Λές άλήθεια;
—"Εγώ, πάντα άλήθεια λέω...
—"Ε, τότε, πάρε είκοσι τάλληρα καί πές μου τήν Ιστορία εσῆς!... "Αμα θά μοῦ τά διηγηθῆς όλα, θά σοῦ δώσω κι' άλλα χρήματα.
—Δέν είνε κανένα σπουδαίο κατόρθωμα, είπε ο Πρασινάδας, παίρνοντας ύφος μετριοφροσύνης. Είχα από μιιάς άρχῆς τήν προσίθησι πὸς θά άνταμώναμε μιιά μέρα, καί πὸς θά μέ παίρνανε πάλι στην υπηρεσία σας... Νοσταλγούσα στην παλιά μας ξέγνοιαστη ζωή, καί γιά νά μήν ξεχνῶ τήν ένδοξη δουλειά μας, έβγαίνα σέ περιουσία τά βράβια, μαζί μέ κάτι άλλους συντρόφους... "Αρσε καί ο' αυτούς νά δουλεύουν τίς ώρες τής νύχτας... Γιά νά μήν μας κακογλασσέσουν, είχαμε όνόματα ψεύτικα... Πρὸς τιμήν σας, ο ένας λεγόταν Σαμπριάκ...
'Ο βαρῶνος δέν τόν δέικοψε, άκουε μόνο μέ μεγάλη περιέργεια.
—... "Εναν άλλο, τόν φωνάζαμε Τραγκαθέλ!... συνέχισε ο Πρασινάδας. "Εγώ ήμου ο κόμης Μωλουί... Μιά νύχτα, κάναμε έφοδο στη Βασιλική Πλατεία... Καί ανάμεσα σέ άλλους, ληοπέμασε κι' έναν καλόγερο πού θρέθηκε μπροστά μας... Οί σύντροφοί μου είχυν προχωρήσει, μά γώ, σαν καλός χριστιανός, έμεινα γιά λίγο, κοντά στόν καπουκίνο αυτόν, γιατί είχε λιποθυμήσει... Του άνοικα τό ράσο γιά ν' άντιμετώσι, κι' από συνήθεια, τόν έψαξα... "Από τί μιιά τσίπη στην άλλη, πέρασα τό χέρι μου καί μπρὸς από τό στήθος του... "Εκει ο καλόγερος έκρυψε κάποιο χαρτί... Καί μιιά πού έγω τί συνήθεια, από τά παλιά μας χρόνια, νά μήν αφήνω τίποτα στόν άλλο, του πήρα καί τό χαρτί αυτό, δίχως νά βλέπω τί ήταν... "Αμα εημέρωσε στό φῶς πειιά του ήλιου, είδα πὸς ήταν ένας φακέλλος, σφραγιμένος μέ τό οικόσημο του έκλαμπροτάτου!...
—Τί διεύθυνσι είχε; ρώτησε άνυπόμονα ο Σαμπριάκ.
—Θά σας φανῆ παράξενο, κύριε βαρῶνε!... 'Ο φακέλλος εκείνος άπευθυνόταν στη Βασιλίσσα!...
'Ο Σαμπριάκ ξαναρώτησε μέ συγκίνηση τόν Πρασινάδα:
—Κι' έβουσε αυτό τό γράμμα στόν κύριό σου;... ρώτησε μ' άγωνία ο Σαμπριάκ.
—"Αστείεστε, κύριε βαρῶνε!... Τό λέτε αυτό, γιατί δέν έζορε τί ποῦμα είνε ο κύριός μου!... "Εχει κάτι περίεργες ιδέες!... Θά μέ μαστινέμε αν μάθαινα πὸς έκλεψα ένα γράμμα... "Εχει άλλωστε αντίθετες γνώμες από σέ!... "Ελω νά πώ, από μιάς!... Στην υγεία μας, κύριε βαρῶνε!...
—Στήν υγεία σου, Πρασινάδα!... Μά δέν μοῦ είπες άν τό φύλαξες, κι' άν τό έχης άκούσι αυτό τό γράμμα!...
—Όστε τό άγγιξα... Τό φύλαξα καί τό έχω όπως ήταν... Δέν τού λείπει τίποτα... Θά βρεθῆ πάντα άγυραστής γιά μιιά έπιστολή πρὸς τί Βασιλίσσα!...
'Ο Σαμπριάκ δάγκωνε τά χείλη του. Δέν ήξερε μέ τί τρόπο νά ζητήση τό γράμμα αυτό από τόν Πρασινάδα.
"Αλλ' ο μεθυσμένος εκείνος μάντεψε τήν έπιθυμιο του παληού του κυρίου, κι' άρχισε τώρα νά φάνη μέ

